

HET PLAN VAN BOB EN HOE 'T AFLIEP

De familie Brouwer zat vereenigd rondom de ontbijttafel; namelijk de heer en mevrouw Brouwer, de zes dochters en het jongste lid der familie Johannes Robertus Brouwer, bij verkorting „Bobby” genoemd, een vlegel van veertien jaar.

De pater familias was bezig een sneetje brood benevens den inhoud van zijn lijfblad te verslinden; mevrouw's geest was in stilte ijverig doende een middel te bedenken haar steeds stijgende uitgaven met haar stationnair blijvende inkomsten in overeenstemming te brengen en de jongedames, behalve Kitty de oudste, babbelden vroolijk over allerlei onderwerpen, onbewust van de financieele moeilijkheden der familie.

Eindelijk legde de heer Brouwer zijn courant neer, dronk in één teug zijn koffiekop leeg en keek steelsgewijs naar zijn oudste dochter.

„Wat ben je stil, Kitty,” zei hij.

„Heeft de kapitein niets gezegd gisteravond? Dat valt me tegen! Ik ga langzamerhand denken dat hij maar wat met je speelt!”

„Daar is hij de man niet naar,” antwoordde Kitty min of meer scherp.

Kapitein Grootveld, de man die het onderwerp van het gesprek uitmaakte, was een veel besproken persoon in den familiekring der Brouwers. Ze wisten echter weinig meer van hem dan dat hij kort geleden uit Indië was teruggekeerd en daar de Militaire Willemsorde had verdiend. Hij zelf bewaarde hierover steeds een zorgvuldig stilzwijgen. Een toevallige kennismaking met de familie Brouwer had geleid tot een wederkerige vriendschap.

De kapitein bezocht de familie bijna dagelijks, en hoewel hij blijkbaar „vues” had op de oudste dochter des huizes, had hij toch nog geen enkele maal door woord of daad te kennen gegeven dat hij ernstige huwelijksplannen koesterde.

Waar men een militair allermint van blooheid verdenken mag, was dat toch zeker geen bemoedigend verschijnsel, dat de familie dan ook gaandeweg vrij soep-tisch begon te beoordeelen.

Daar kwam bij, dat de dagelijksche bezoeken van den kapitein en vooral zijn tegenwoordigheid bij de familiemaaltijden een beduidende opvoering van het toch reeds krappe familiebudget beteekenden. Dit laatste ontlokte den heer des huizes de volgende opmerking:

„Wat het ook zijn moge, ik hoop dat hij ons spoedig zijn voornemen duidelijk zal maken, want hij wordt ons wel wat duur.”

Deze onbillijke uitval van haar vader joeg het meisje een blos van schaamte en verdriet op de wangen, en de blikken van haar zusters maakten haar verlegenheid nog grooter.

Zenuwachtig brak ze een sneetje brood aan stukken en toen de kwelling haar onhoudbaar werd, vloog ze op en vluchtte de kamer uit.

„U was wel wat al te ruw tegen Kit,” merkte Bob op met een wijsheid boven zijn jaren. „Meisjes zijn erg gevoelig als d'r galant niet spreken wil, en bovendien 't is niet haar schuld.”

„Zeg, kwajongen, jij behoeft mij de les niet te lezen, begrepen?” zei Papa streng. „Ik ben mans genoeg om mijn eigen zaken te behandelen! Bovendien,” ging hij verontschuldiging tot de overige leden van het gezin voort, „ik maak er haar geen verwijt over; doch de kapitein zal zich spoedig moeten verklaren of ik zal genoodzaakt zijn hem te verzoeken zijn drukke visites te staken.”

Bobby zei niets meer, maar toen het ontbijt was afgelopen, sloop hij stilletjes naar boven, naar de kamer van zijn oudste zuster. Voor de deur wachtte hij even, als onzeker hoe te zullen handelen; toen deed hij resoluut de kamerdeur open. Hij vond zijn zuster bitter schreiende voor haar ledikant met het gelaat in het hoofdkussen.

Hij liep naar haar toe en legde zijn hand op haar schouder.

„Kitty, schei uit, meid!” zei hij. „De kapitein is een eerlijke kerel. Hij zal je zeker wel vragen als je maar geduld hebt. En dan is vader blij als er een bruiloft in 't zicht is. Wat ik niet snap is, waarom hij er zo lang mee wacht. Het is zoo dood gemakkelijk! Je gaat naast het meisje zitten, neemt haar hand en — klaar is Kees!

Ik zou wel willen dat hij 't mij liet doen, als hij er te bang voor is.”

Kitty droogde haar betrand gelaat en keek haar neuswijze broertje glimlachend aan.

„Je bent een goede jongen, Bobby!” zei ze haar arm om hem heen slaande en hem hartelijk kussende.

„Da's in orde, Kit! Maar daar behoef je me niet voor te zoenen. Jij bent mijn eigen zuster weet-je, en daarom

WATERVAL BIJ LAWANG (JAVA).

Een der schoonste watervallen op Java, in de nabijheid waarvan zich het heel gunstig bekende herstellingsoord „Songo-Riti” bevindt. In de warme moessons een uitspanningsplaats voor de Soerabajanen. (Photo Charls & Co., Bandoeng)

is het mijn plicht je te helpen. Kijk, ik had zoo gedacht: als ik hem zie, zal ik hem zeggen, dat hij een groote ezel is, of zoo iets. Dan zal hij natuurlijk naar reden luisteren, als ik zoo tegen hem spreek, want we zijn vreeselijke dikke vrinden!”

„Doe dat als je blijft niet,” zei Kitty verschrikt, terwijl ze opstond en haar broer in een stoel duwde. „Het is niets voor jou, om je daarmee te bemoeien, werkelijk. Je bent.... je bent er nog wel wat te jong voor, heusch!”

„Da's mooi, om me zoo te vernederen, als ik je helpen wil!” riep Bob boos uit.

„Ach, je begrijpt me verkeerd. Wel, als je me dan helpen wil, zeg hem dan eens toevallig, denk er om, heel toevallig, hoor, dat ik... wel een beetje van hem houd. Da's alles. En als hij me vóór Zaterdag er over spreekt, dan krijg je een gulden in je spaarpot!”

„Akkoord, Van Putten!” riep Bobby uit. „Laat hem maar aan mij over. Ik zal hem wel aan het verstand brengen dat zulke koopjes als jij niet elken dag te krijgen zijn.”

Nou, begin in vredesnaam niet van voren af aan,” ging hij voort, toen hij zag dat een nieuwe tranenvloed langs Kitty's wangen begon te stroomen, „want dat vind ik erg vervelend!”

De klok in de vestibule speelde kwart voor negenen en waarschuwde hem dat het tijd was om naar school te

gaan. Hij vloog dus de trap af, pakte zijn schoolboeken en stoof het huis uit.

De school lag slechts vijf minuten van zijn huis verwijderd, hij liep daarom nog een straatje om. Terwijl hij zoo doelloos aan het slenteren was, schoot hem een prachtig plannetje te binnen. Hij herinnerde zich dat hij gisteren woedend geweest was, toen hij zag, dat Tom, dat uilskuiken, met zijn uitverkoren schoolvriendinnetje gewandeld had en begreep dat groote menschen zoo iets in veel erger mate ondervonden.

„Als ik hem maar jaloersch kon maken,” zei hij halffluid. „Ik geloof dat hij zus in veertien dagen getrouwd had. Er moest iemand anders wezen om Kit 't hof te maken. Ha, ik weet al wat! Neef Herman kan 't zijn! 'n Knappe kerel en een mooi uniform. En hij kan zoo leuk kletsen. Ja, ja, die moet 't wezen. Ik zal hem een briefje sturen!”

Hij ging een boekwinkel binnen en vroeg om een prentbriefkaart. Hij haalde een potlood voor den dag en bleef toen even nadenkend staan.

„Hoe spel je „parteklier?” vroeg hij aan den bediende.

„Parteklier? Particulier bedoel je zeker! Wel, p-a-r-t-i-c-u-l-i-e-r.”

„O, ja, natuurlijk! Och, als je veel aan je hoofd heb, vergeet je wel eens van die kleine dingen.”

Nu schreef hij het volgende briefje:

„Kom vandaag ons bezoeken. Zeer particulier.” Robert.

„Dat zal 't hem wel doen,” mompelde hij; toen vroeg hij om een postzegel en zocht in zijn zakken naar vijf centen, den prijs van de briefkaart en postzegel. Hij vond slechts met groote moeite een drietal centen en eenige halve centen.

„Het spijt me dat ik je halve centen geven moet,” zei hij verontschuldiging tegen den winkelbediende, „maar 't is al wat ik op 't oogenblik heb. Ik heb een heeleboel geld te vorderen, maar ik kan het nog niet loskrijgen.”

Hij verliet den winkel en wierp nog gauw den brief in een hulpmiddel zonder de minste gewetenswroeging.

Nou ja, er zou eerst wel wat voor hem opzitten, enfin, dat kon hem minder schelen, als de kapitein zijn zuster maar vroeg.

Bovendien, voor een gulden moet je wat over hebben en wie weet hoe dankbaar de ouwe heer hem later was.

Na schooltijd liep hij nog een straatje om en toen hij eindelijk thuis kwam, zag hij den kapitein in den tuin op zijn bank zitten. Hij was alleen. Op een waanwijze jongensmanier stapte hij op hem af.

„Goeie middag, kap'tein,” zei hij, terwijl hij zijn boeken op de bank wierp en met zijn handen in de broekzakken voor Grootveld ging staan. „Je bent net de man, dien ik noodig heb. Beestachtig fijn weer vandaag, is 't niet? Mijn zuster mag je wel lijden, geloof ik. Ze vindt je een afschuwelijk goeie kerel, ja, werkelijk. Nou, ik mag je ook wel, maar ik ben geen meisje, aan mijn opinie heb je dus niks!”

De kapitein keek hem doordringend aan.

„Wat zeg je? Meen je dat... dat je zuster van me houdt?”

„Natuurlijk! Alle meisjes trouwen graag, heusch waar! En zij ook, hoor! Wil ik je wat zeggen, kapitein! Ik geloof dat je bang bent van zus!”

Grootveld lachte goedgehumeurd.

„Je bedoelt toch niet dat ze genoeg van mij houdt, om met me te willen trouwen? Dit is juist wat ik graag zou willen weten,” zei hij.

„Wat drommel, kap'tein, waarom heb je het haar dan niet gevraagd? Ik wed, dat ze je om je hals vliegt, als je over trouwen praat.”

„Ik heb er niet veel hoop op, Bob.”

„Ik wel,” antwoordde Bob, „maar dan zul je je moeten haasten, want er komt vandaag iemand hier. Een vreeselijk knappe kerel, pas uit Indië terug. 't Is nog een verre neef van me. Ze zijn hier allemaal dol op hem!”

De kapitein bromde.

„Kun jij 't haar niet eens vragen, Bobby?” begon hij eindelijk. „Ik heb 't nog nooit bij de hand gehad en bovendien ken jij Kitty beter dan ik.”

„Wat? Nee hoor, dat gaat niet. Maar je bent toch wel moedig, is 't niet? Anders zou je toch de Willemsorde